

„Fiți tari, și să nu vă slăbească mâinile!”

O femeie dintr-o casă înstărită s-a îmbolnăvit. Ea era lăudată ca o persoană curajoasă, virtuoasă și caritabilă – așa povestește un colaborator al revistei „Christen-Boten“. Când am auzit de îmbolnăvire, am vizitat-o. La început am fost binevăzut. Dar când am început să vorbesc despre păcătoșenia omului înaintea Dumnezeului sfânt și despre dreptate, singura care are trăinicie înaintea Sa, atunci nimeni nu era mai cuminte decât ea și foarte curând mi-a dat să înțeleg, fără voie, că trebuie să plec și nici să nu mă mai întorc. Am plecat acasă cu o inimă cu atât mai tristă, cu cât boala, după toate aparențele, ducea la moarte cu pași grăbiți.

În biroul meu m-am rugat din inimă pentru bolnavă.

În ziua următoare, dragostea m-a îndemnat să mai fac o încercare. În fața casei am bătut în oblonul ferestrei, am întrebat cum îi merge bolnavei și am pus să i se spună că dacă îi convine, aș dori să mai vorbesc câte ceva cu ea.

„Poate fi lăsat să intre”, a fost răspunsul sec.

Am vorbit și mai serios decât în ziua dinainte, despre singura cale de mântuire a oamenilor păcătoși. Dar inima mândră s-a revoltat și mai mult împotriva spuselor mele și am fost expedit cu cuvintele:

„Spuneți așa ceva celor nelegiuiți! Eu am trăit cinstit și nu am nevoie să mă pocăiesc. Și nici de dumneavoastră nu mai am nevoie. Vedeți-vă de drum!”

Am plecat acasă, dar m-am rugat și mai fierbinte pentru deschiderea ochilor îngâmfatei femei înșelate.

În ziua următoare stăteam din nou la fereastra acelei case și ciocăneam. Soțul a privit afară și mi-a urat bun venit foarte prietenos, pentru că noaptea, soția sa spusese:

„Măine trebuie să mi-l aduceți pe predicator.”

Spre surprinderea mea bucuroasă, am găsit-o pe bolnavă complet schimbată. De data aceasta a cerut ea, cu înfrângere smerită înaintea lui Dumnezeu, să poată să asculte mesajul păcii. Nu se mai socotea bogată și sătulă. Mai degrabă flămânzea și înseta după mântuire și pace. Acum puteam să-i povestesc despre „harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru noi, ca, prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). Am putut să-i relatez că Domnul Isus „a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18) și că Dumnezeu „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

Ea a primit dornică Cuvântul. Prin harul lui Dumnezeu învățase să înțeleagă că toate presupusele ei dreptăți erau numai o „haină mânjită” înaintea lui Dumnezeu și că ea era, în realitate, o mare păcătoasă, care are nevoie de iertarea multelor păcate; și a primit cu dorință fierbinte mântuirea care a fost oferită în Hristos. Ea a crezut că Domnul Isus murise și pentru ea și sufletul ei a găsit pace în sângele Mielului.

A mai trecut încă o zi și a plecat mântuită acasă.